

Η αγάπη δεν μπορεί να γίνει κάτι το παρελθοντικό.

Δημοσιεύτηκε στις Κυριακή, 07 Ιουλίου 2019 22:52 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

 Share < 84 Tweet < 8 Email < 2 Share < 135

Αξιολόγηση Χρήστη: ○○○○○ / 0

Χειρότερο ○ ○ ○ ○ ○ Καλύτερο **Αξιολόγηση**

Ποτέ δεν μπορείς να πεις ότι "σε αγάπησα". Δηλαδή υπήρξε κάποια χρονική στιγμή που σ'αγαπούσα αλλά τώρα δεν σ'αγαπώ.

Η αγάπη δεν μπορεί να γίνει κάτι το παρελθοντικό.

Εάν νιώθουμε έτσι μάλλον δεν αγαπήσαμε· ίσως νοιαστήκαμε, ίσως ποθήσαμε, ίσως ερωτευτήκαμε, όμως δεν αγαπήσαμε.

Η αγάπη είναι κάτι το διαρκές "ουδέποτε εκπίπτει" όπως λέγει ο Απόστολος Παύλος.

Είναι τραγικό να χρησιμοποιούμε την θεϊκή έννοια της αγάπης τόσο εύκολα εκφράζοντας τις πιο πολλές φορές τις προσδοκίες που έχουμε από τον άλλον.

Όταν κάποιο "σ'αγαπώ" μας γίνει παρελθόν σημαίνει δεν είχε αγάπη.

(Αυτή είναι η αλήθεια όσο σκληρή κι αν είναι για όλους μας).

Ένα λαϊκό τραγούδι λέγει, "σε αγάπησα στον μέγιστο βαθμό", αυτό δείχνει μια βαθιά άγνοια περί του βιωμάτος της γνήσιας αγάπης. Αποδεικνύει την εμπαθή προσέγγιση του ανθρώπου προς τον άλλον άνθρωπο. Το "σ'αγαπώ" του στιχουργού σήμαινει: προσδοκώ από σένα σαρκική ικανοποίηση, οικονομική-συναισθηματική στήριξη, επιβεβαίωση των "θέλω" μου, ανταπόκριση.

Είναι φοβερό το πόσο εύκολα και συστηματικά διαστρέφουμε τον όρο της αγάπης και από μία συνεχή κατάσταση δοσίματος, ανιδιοτέλειας και θυσίας την μεταστρέφουμε σε ένα ιδιοτελές άρπαγμα πόθων και απαιτήσεων.

Απόδειξη των παραπάνω είναι το πόσο εύκολα εκπίπτει η "αγάπη" μας, πόσο εύκολα κάποιος αγαπημένος μας γίνεται μισητός. Και όχι μόνο αυτό αλλά έχουμε την πλάνη να διαλαλούμε εδώ και εκεί ότι εμείς τον "αγαπήσαμε" αλλά αυτός δεν μας αγάπησε και είναι ο υπαίτιος του χωρισμού μας, της ρήξης μας, της σύγκρουσής μας. Για άλλη μια φορά δείχνουμε ότι τοποθετούμαστε λάθος στις σχέσεις μας.

Δεν αγαπώ επειδή θα με αγαπήσουν, ή δεν αφήνω την αγάπη επειδή δεν με αγαπούν.

Δεν φταιί ο άλλος για το ότι δεν τον αγαπώ πλέον. Ο άλλος είναι αυτός που είναι. Εγώ είμαι ο υπεύθυνος για το πώς νιώθω. Δεν έχω την τόλμη όμως να παραδεχτώ ότι δεν τον αγάπησα ποτέ. Απλά τον ποθούσα, τον ήθελα

για να συμπληρώσει το συναισθηματικό κενό που είχα στην ζωή μου, ένιωθα μαζί του καλά. Άλλο αυτό όμως και άλλο η αγάπη.

Ο άλλος πολλές φορές αντιμετωπίζεται ως ένα πρόσωπο που θα μπορούσε να γίνει κάποιος οπαδός του ειδώλου μου. Εάν όμως ο άλλος δεν με προσκυνά, δεν με νταντεύει, δεν μου κάνει τα χατίρια, τότε και η δική μου "αγάπη" πάει στα αζήτητα.

Δεν είναι λοιπόν το θέμα ότι κάποτε αγαπήσαμε κάποιον και προδοθήκαμε, αλλά ότι -δυστυχώς- δεν αγαπήσαμε· απλά ίσως προδόθηκαν οι προσδοκίες μας, πληγώθηκε το αυτοείδωλό μας...και αυτό δεν μπορεί να το σηκώσει το "εγώ" μας.

Υ.Γ. οι περισσότεροι άνθρωποι που νιώθουν απογοητευμένοι με τους άλλους είναι διότι δεν βρήκανε ανθρώπους για να τους αναγνωρίσουν, να αναγνωρίσουν τον αψεγάδιαστο εαυτό που κτίσανε μέσα τους.

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

http://imverias.blogspot.gr/2017/05/blog-post_1.html